CHOCEŇAČKA S MAŽORETKAMI VZORNĚ REPREZENTOVALA VE ŠVÉDSKU

Nebývá až takovou tradicí, aby dechové orchestry v naší republice koncertovaly ve vzdálenějších zemích než je Německo, Rakousko, Slovensko či Švýcarsko. Choceňačce se však podařilo probojovat se na Mezinárodní festival dechových orchestrů až na dalekém severu, ve Švédsku. Protože tato akce právem vzbuzovala největší obdiv během celé sezóny, dovolte mi, abych o ní něco napsal. Těch nápadů a myšlenek je hrozná spousta, nevím, kde začít, abyste dostali ucelený přehled o tom, co všechno bylo součástí příprav na tak dalekou cestu.

PŘÍPRAVY NA FESTIVAL

Za poslední rok se v kapele Choceňačce začalo něco dít. Snad díky loňskému zářijovému zájezdu do Německa, snad díky mažoretkám, snad díky tomu, že jsme začali shánět sponzory, kteří nám naše "zálety" podpořili. Jmenujme první Muzikantský ples, který kapela pořádala pod záštitou základní umělecké školy, koncem května se spolu s mažoretkami sváděl tvrdý boj v německém městě Wasserburg na festivalu dechových orchestrů. Po příjezdu se psaly poslední květnové dny a před námi se pomalu rýsovala největší akce v dějinách jak kapely Choceňačky, tak i mažoretek Berušek. Nutno podotknout, že se přípravy v žádném případě nedaly stihnout během posledních čtrnácti dní, jak si většina lidí myslela, ale soustavně se na akci pracovalo už od počátku roku.

Protože červen utíkal jako voda a Choceňačka vyhrávala na tradičních akcích, muselo se k přípravám razantně zakročit. Poslední týden před odjezdem se denně odenně zkoušelo na nádvoří zámku - jednou s mažoretkami pochodové sestavy, podruhé zpěv, potřetí repertoár připravovaný na festival. Druhou složkou příprav byla organizace celého festivalu. Protože se jednalo o nejdražší akci, bylo nutné oslovit sponzory, ale přitom si musel ještě každý z nás dávat zálohu na dopravu. Ve Švédsku pak bylo nutné vyjednávat ubytování, stravování - zvlášť snídaně a obědy, navíc komunikovat s pěti organizátory najednou. Aby se kapela ve světě trochu blýskla, hodlali jsme i změnit oblečení. Nikdo by netušil, že je tak velkým problémem sehnat 18 stejných černých košil s krátkým rukávem a stejné množství bílých kravat. K dalším "drobnostem" patřilo také cestovní pojištění, potištění bubnu a pro mažoretky výroba šerp s logy sponzorských firem. To všechno stálo peníze, organizátoři festivalu nepřispívali ani korunou na žádný orchestr. A tak pro ty, kteří veškerou práci zajišťovali, byla zaslouženým odpočinkem až cesta autobusem.

DALEKÁ CESTA PLNÁ ZÁŽITKŮ

Startovalo se v pondělí 30. června před osmou hodinou od Základní umělecké školy v Chocni. Část trasy byla nám všem dobře známa z loňského zájezdu do Böselu, ale přece jen ta větší část byla zahalena tajemstvím. Rychle jsme z Chocně uháněli na Prahu, poté na hraniční přechod Cínovec a dálnicí na Berlín. Tam se naše cesta dělila. Podvečerní německou krajinou jsme totiž dál jeli směr Rostock tak, abychom se krátce po desáté hodině večerní mohli nalodit na trajekt. Asi nemluvím sám za sebe, když řeknu, že mnoho z nás jelo trajektem poprvé. Oči přecházely hlavně z obrovské lodi, množství aut, autobusů, kamionů i železničních vagonů, které se měly na trajekt vejít. Patnáct minut před jedenáctou, naprosto včas, se paluba lehce zachvěla a nastal toužebně očekávaný odjezd směr švédský přístav Trelleborg. Zakotvit jsme měli druhý den o půl sedmé, čekalo nás tedy necelých osm hodin plavby. Na lodi si člověk připadal jako v ráji, vše dýchalo přepychem a novotou. Tak tedy, když si někdo připlatil, během jízdy si mohl pronajmout kajutu a pohodlně se vyspat, ale ještě předtím zajít do sauny či do restaurace, kde se dalo vybírat z mnoha druhů jídla i pití. Ruch na palubě ustával až po půlnoci, pro naše mladé muzikanty to vše ale začínalo. Zvídavým zrakům neušel ani kousek paluby, bylo nutné vyzkoušet i záchranářský člun (co kdyby se náhodou opakovala zkáza Titaniku!!!), zvídavé oko kamery našeho bubeníka pak proslídilo celou restauraci, která se úderem půlnoci změnila v útulnou nocležnu připomínající očarovaný zámek v pohádce o Šípkové Růžence. Výjimkou zde nebyl pár muzikantů dřímajících na barových stoličkách v dosti zvláštní skrčené poloze, mažoretky si včas zabraly pelíšky na lavicích a židlích, největší popularitu si ale vydobyl náš tubista Karel Hanus. Ten usnul jako většina dalších pod stolem, lišil se ale netypickou polohou při spaní. Z dálky totiž připomínal faraóna se zkříženýma rukama střežíc svou hrobku, v tomto případě však Karel hlídal svůj tajný kufřík plný jídla.

KONEČNĚ VE SKANDINÁVII

Na lodi začal ruch zase brzy zrána, za svítání. Skrz okna lodi neprokukovalo sluníčko, naopak tmavými mraky se spouštěly i kapky deště. Blížili jsme se k přístavu, cesta pokračovala z Trelleborgu opět autobusem necelých tři sta kilometrů do Jönköpingu. V úterý 1.7. kolem jedenácté, tedy po 27 hodinách cesty, jsme definitivně stanuli na skandinávské půdě na břehu Vätternského jezera, v osmém největším městě Švédska proslulém muzeem zápalek, v Jönköpingu. Počasí nás však přivítalo nevlídnou tváří, snad takovou, jakou nad Skandinávií často ukazuje. Mrholilo, zamračená obloha bez známek zlepšení. Ale nás nemohlo odradit od toho, abychom podali skvělý výkon a nechali si zkazit náladu. Ubytovali jsme se ve škole

Kungsängskolan spolu ještě s jedním dánským orchestrem, snídaně se podávaly na opačném konci města v kostele Pingstkyrkan, obědy v jedné restauraci přímo v centru města, kde bylo připraveno speciální menu. Ještě ten den jsem se osobně setkával s organizátory festivalu, projednávali jsme, kde se bude hrát, co dělat, když mraky neustoupí. Pro mě to bylo ctí potkat lidi, s nimiž jsem si dlouhých šest měsíců jen dopisoval či komunikoval telefonicky.

A FESTIVAL ZAČAL ...

Ve čtvrtek 3. července začal onen 5. Mezinárodní festival dechových orchestrů i letos spojený s hudební konferencí Wasbe. Konferenci i festival pořádaly dva různé subjekty, různí organizátoři, ale ve všem se obě akce doplňovaly. Dostaveníčko do Jönköpingu si dalo na 25 orchestrů, mezi nimi i kapely z Japonska, Kanady, Velké Británie, více zástupců mělo domácí Švédsko, ale i Dánsko, neztratily se ani Čechy, které zastupovala jen Choceňačka a Berušky. Náš první koncert u radnice byl z nepřízně počasí odložen do kostela Pingstkyrkan, kde jsme každý den snídali. Mnoho lidí v hledišti pravda nebylo, ale předvedli jsme spolu s mažoretkami jak klasickou českou polku a valčík, tak třeba i Swing polku Emila Hradeckého. Kapela se představila v nových modrých vestách, mažoretky již tradičně svoje kostýmy měnily ke každé skladbě. Během půlhodinového vystoupení se počasí natolik umoudřilo, že původně zrušený průvod městem od tří hodin se nakonec konal. Mezitím si náš tubista odskočil s jedním dánským orchestrem na další koncert. Jejich muzikant totiž onemocněl, při vší smůle u sebe nechal i noty. Pro našeho, zkušenostmi ostříleného hráče však hraní z jiných not nebylo problémem a za svoji "pomoc" také sklidil četné ovace.

Třetí odpolední hodina, náměstí u staré jönköpingské radnice, sluníčko postupně vysušovalo louže z ulic, všude davy lidí. Tak to vypadalo těsně před tím, než

Choceňačka s mažoretkami začala pochodovat. Na onom náměstí podlehla přísným zrakům publika ještě pochodová sestava Šly panenky, pak se startovalo pěší zónou do centra města. Hlavní ulicí, přes několik křižovatek, kde nám i autobusy dávaly přednost jsme kličkovali, policejní eskorta vždy naznačovala cestu. Hrálo a pochodovalo se téměř hodinu, střídal se pochod za pochodem, kapela a mažoretky se měnily v předních a zadních pozicích a přitom se stíhalo ještě několik tanečních variací. Pro lidi pastva pro oči a nezapomenutelný zážitek, pro nás pocit dobře vykonané práce a vědomí, že se všechny přípravy na festival nyní zužitkovaly. Ještě ten den, v devět hodin večer, nás čekala "För-show" v již zmíněném kostele. Po našem půlhodinovém čísle totiž začínal hrát Sandviken Big Band, jemuž jsme vlastně dělali "předskokany".

Následující den, v pátek 4.7., bylo na seznamu jak dopolední vystoupení v centru města, tak i odpolední průvod v městečku Eksjö, vzdáleného asi hodinu jízdy autobusem. Počasí stále ukazovalo svou nevlídnou tvář, zlepšení a oteplení mělo dle předpovědi přijít až na sobotu, kdy nás čekal ten nejdůležitější koncert.

POSLEDNÍ DEN PLNÝ VYSTUPOVÁNÍ

Sobota 5. července totiž představovala dva přípravné koncerty, průvod městem, Tattoo a závěrečný monster koncert. Celý maraton začal v deset hodin dopoledne přípravou na Tattoo, kdy bylo třeba nacvičit jak nástup, tak také odchod kapely i mažoretek z koncertní plochy. V poledne odstartovala příprava monster koncertu, poté oběd a o půl třetí už kapela s Beruškami stála v pozoru u staré radnice, kde startoval průvod městem všech kapel, které se od tří hodin účastnily i Tattoo koncertu.

Choceňačka vystupovala na koncertu jako druhá a za dvacet minut odehrála pět skladeb. Začínalo se spolu s mažoretkami Dixi pochodem Willy Langeho, pak zazněla ve světě dobře známá polka Jaromíra Vejvody Škoda lásky. Následující polka Metoděje Prajky, Šakvická, posloužila mažoretkám na přestrojení kostýmů, za pár okamžiků už stály v pozoru na koncertní ploše malé Berušky tančící na polku Jetelíček u vody. Závěr patřil velkým Beruškám pod vedením kapitánky Aleny Balcarové. Tradiční nástup na buben nedával tušit, co se bude za několik okamžiků dít. Neprozrazovaly to ani sukně či vějíře. Muzikanti ale dobře věděli, že na pultku s notami je připravena samba Brazil Ary Barrosa. Právě za tuto skladbu jsme sklidili ten největší potlesk, který neutichl ani za zvuků pochodu Šly panenky při odchodu kapely a mažoretek.

V tu chvíli nás čekal už jen závěrečný monster koncert. Ve čtvrt na pět už před všemi diváky stálo pět kapel, jejíž členy spojoval snad jen zájem a chuť hrát a tři

povinné skladby, které měly za několik okamžiků zaznít. Řekněte sami, mezi skotskými dudáky, skupinou Dragontrumpet, Big Brass Bandem a pochodujícím Ängelholm Bandem včetně naší party šlo jen velmi těžko hledat nějaké pojítko - odlišné hudební žánry, oblečení i způsob hraní. Přesto však pod taktovkou jediného dirigenta zanedlouho zazněly jak traditionály Amazing Grace a Highland Cathedral, tak i Olympic Spirit Johna Williamse. Těžko říci, jestli Choceňačka přispěla svou troškou do mlýna, když vedle stály mnohonásobně početnější soubory, ale je pravda, že se jednalo alespoň o velikánskou zkušenost. Ještě před odjezdem do školy, kde pak bylo nutné zapakovat všechny věci, oblečení a nástroje, probíhalo fotografování na všechny možné způsoby, důležité nejen pro zachování našich vlastních vzpomínek, ale hlavně pro sponzory, kteří nás podpořili.

V deset hodin večer autobus tiše nastartoval motor, opustili jsme parkoviště před školou, zanedlouho i brány města a večerní švédskou krajinou uháněli k přístavu Helsingborg, kde nás čekal dvacetiminutový trajekt do Dánska. Za brzkých ranních hodin jsme projeli celou zemí "Legolandu", o půl sedmé už autobus stál v přístavu Gedser, kde byl trajekt objednán až na hodinu po poledni. Snad díky šťastné náhodě a obětavosti řidičů jsme se vmáčknuli na trajekt o sedmé ranní a o deváté jsme už odjížděli z Rostocku směr Berlín, Drážďany a stejnou cestou domů. Tvrzení řidičů - "na zprávy budete doma" - se tak až na malé zpoždění vyplnilo, ale nutné je, že jsme se z tak daleké cesty vrátili v pořádku, a to za neuvěřitelných 22 hodin.

PODĚKOVÁNÍ

A co říci závěrem? Do všech možných kronik i deníčků se asi určitě zlatým písmem vepíše, že první červencový týden roku 2003 se kapela Choceňačka a mažoretky Berušky plavily přes Baltské moře dalekou cestou do Švédska, aby tam hájili a tvrdě bojovali za barvy našeho města i celé České republiky. V první řadě obrovské poděkování patří sponzorům akce, kteří jsou jmenováni na konci tohoto článku, ale i na internetových stránkách kapely (www.chocenacka.wz.cz) a jejich loga se také blýskla na šerpách našich mažoretek. V prvé řadě je potřeba zmínit, že se celá akce konala za finanční podpory Ministerstva kultury ČR. Obrovským překvapením pro mě bylo, že nám nabídly finanční pomoc i dvě pražské firmy, které by vlastně nemusely mít vůbec zájem na tomto druhu sponzoringu. Během jarních měsíců jsem oslovil na 100 různých firem po celé republice, kontaktoval jsem i místní podniky u nás v Chocni, přičemž spolupráci jsem uzavřel s dalšími dvěma. Mrzí mně ale, že nemělo více choceňských firem zájem na tom, aby kapelu na cestě do Švédska, ale i na jiných akcích podpořilo. Negativní odpověď jsem bohužel dostal i na Městském úřadu v Chocni. Všem, kteří se nás přesto rozhodli podpořit, tedy patří dík

za finanční pomoc. Dále bych touto cestou chtěl poděkovat řidičům jedné hradecké dopravní firmy za jejich trpělivost. Během našeho výletu totiž s námi najezdili 2 707 km. Dík patří i mažoretkám, zejména jejich umělecké vedoucí Aleně Balcarové, která cvičí nejen své svěřenkyně, ale připravuje i kapelu na různé pochodové sestavy. Za vzorné odehrání všech skladeb bych chtěl poděkovat také kapele pod vedením kapelníka Jiřího Šimka. Jedině tak jsme mohli ve Švédsku předvést jak klasickou českou polku, valčík a pochod, ale přecházet i do rytmů tanga, foxtrotu i exotické samby. Zprvu jsme si sice nemohli zvyknout na to, jak dávají či spíše nedávají chladní Severané najevo svoje pocity, ale závěrečným Tattoo koncertem jsme měli jasný důkaz, že jsme se stali miláčky publika. Týden ve Švédsku pro nás tedy znamenal jak nové zážitky a dobrodružství, tak i podněty pro další práci. Pro mě byla největší odměnou hned první zkouška kapely po příjezdu ze Švédska. Ač jsem nečekal žádný vděk, překvapilo mě, jak zejména ti starší pochopili a uznali mou práci, a také mi to dali patřičně najevo. Bůh ví, kdo se do Švédska ještě kdy podívá, Bůh ví, kam se kapela s mažoretkami podívá následující sezónu. Jisté ale je, že ted na první zářijový víkend čeká Choceňačku s Beruškami zájezd do německého Böselu a tam účast na Evropských dnech hudby.

Sponzoři zájezdu:
Ministerstvo kultury ČR, Stora Enso Praha, s.r.o., Stavby silnic a železnic a.s., Choceňská mlékárna, spol. s.r.o., Ecos Choceň, s.r.o.

VŠEM JEŠTĚ JEDNOU SRDEČNĚ DĚKUJEME !!!

Kamil Bureš

